

Џон Курнос

РУЖА

Сећам се дана када сам стајао на морској обали поред Нице и држао скарлетну ружу у руци.

Мирно море, миловано сунцем, било је обучено у светлоплаво, под велом златног и љубичастог, оивичено сребром.

Нежно су таласи преклапали обалу, и скупљали се у бисере, смарагде и опале, убрзани ка мојим ногама са једноличним, ритмичним звуком, као продужена нота харфе са једном струном.

Високо на чистом, плаво-златном небу висио је велики, горући диск сунца.

Бели галебови лебдели су над таласима, час их једва дотичући својим снежнобелим грудима, час се поново подижући у висине, као лептири изнад зелених пашњака...

Далеко на истоку брод, пратећи свој дим, клизио је мирно са видика као да је тонуо у ништа.

Бацио сам ружу у море, и гледао је, ухваћену у талас, како ишчезава, црвена у снежнобелој пени, лађа у валу смарагда.

И море је наставило да ми се враћа, изнова и изнова, на крају не више цвет, већ расуте латице на неуморној води.

Тако са срцем, и свим поносним стварима. На крају не остаје ништа сем шачице латица које су некада биле поносан цвет.